

sige, at dette eller hint have de Fordring paa. Men man maa huske paa, at Lovgivningsmagten gennem Aarene har paalagt Købstadkommunerne betydelige Udgifter; man har vedtaget den ene Lov efter den anden, der krævede, at Købstadkommunerne skulle ofre Tusinder paa dette eller hint — det er jo for Resten ikke blot Købstadkommunerne, men alle Landets Kommuner, som Lovgivningsmagten har paalagt øgede Byrder paa mange forskellige Omraader. — Jeg beklager ingenlunde, at dette er Tilfældet, idet disse Byrder ere af human, kulturel og social Karakter, men jeg maa erkende med det ærede Medlem for Københavns 4de Valkreds (Schovelin), at en hel Del af de Opgaver, som man saaledes lægger over paa Kommunerne, i Virkeligheden er Statsopgaver enten for en Del eller helt ud, og naar det er Tilfældet, maa det kræves, at Staten yder et rimeligt Bidrag dertil.

Det, som man nu vil fratage Købstæderne, er det Tilskud, de hidtil have faaet, og man gør Statens Bidrag til Kommunerne saa ringe, at det efter mit Skøn er ganske uforsvarligt. Som Følge af den Betragtning mener jeg, at Købstæderne fuldt ud have Ret til at stille de Krav, som de have gjort i den omtalte Resolution. Staten bør bidrage i større Maal til disse Formaalets Opnaaelse, end den vil gøre efter at have inddraget de $\frac{4}{5}$ af det Tilskud, der hidtil har været givet Kommunerne. Man har herimod indvendt fra Regeringens Side, at naar Staten skulde spare, maatte Kommunerne ogsaa gøre det, og naar man derfor inddrog saa stor en Del af Statstilskuddet, var det ikke, fordi man i og for sig havde noget at bebrejde Kommunerne, men for at belære dem om, at en god Økonomi var lige saa nødvendig for dem som for Staten, og at de derfor maatte se at spare i tilsvarende Grad. Jeg skal dertil svare, at Kommunerne have det ikke paa den Maade som Staten, at de have nogle Konti, hvor der kan spares. De allerfleste af Kommunernes Konti ere fastslaaede dels ad Lovgivningsvejen og dels paa anden Maade, saa at man ikke er i Stand til at indskrænke Udgifterne. Det eneste, man kan gøre, er at indskrænke Udgifterne til teknisk Arbejde i de enkelte Aar. Men Følgen deraf bliver den, at man en skønne Dag kommer til at staa med større Udgifter end almindeligt paa dette Omraade, og at Kommunerne da ville blive daarligere stillede, end de i Forvejen ere. Vi, der staa som Medlemmer af kommunale Raad i Købstæderne og paa Landet, hvor Skatten gaar op til en halv

Snes Procent og derover, vide, hvorledes hver Øre maa vendes og drejes, hvorledes man under Budgetbehandlingerne maa søge at knibe, hvor der kan knibes. Vi vide saa godt, at der ikke er nogen Mulighed for at komme længere ned, og at det, at man fratager Købstæderne dette Tilskud, simpelthen vil føre med sig, at Skatteprocenten atter maa stige, somme Steder mere, somme Steder mindre.

Men medens man altsaa hverken kan faa Ørenlyd for Ønsker om at spare paa de Omraader, hvor det er rimeligt at spare, eller om at skaffe forøgede Indtægter paa en saadan Maade, at det i mindre Grad kommer til at trykke de smaa i Samfundet, er der et Omraade, hvor der kunde spares og spares meget, nemlig Militærvæsenet; men med Hensyn til det vender man absolut det døve Øre til; der er ingen Mulighed for at komme til at drøfte virkelige Besparelser dér, og det til Trods for Løftet om, at de forøgede Militærudgifter, og hvad dermed hører sammen, ikke paa nogen Maade vilde medføre nye Skatter. Vi have nu set, hvorledes disse Løfter have holdt Stik; og jeg tør sige til den højtærede Regering og dens Parti, at Dommen ude i Valgkredsene er ikke saa helt blid. I den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, er det kun et ringe Flertal, der vælger mig. Der er mange Højremænd og nogle Venstrømænd i Kredsen; jeg taler med Folk fra begge disse Partier, og jeg forsikrer ærede Medlemmer, at Dommen over Regeringens Politik, som den nu ytrer sig ved disse Skattelovforslag, ikke er blid hos disse Folk, som ikke tidligere have villet lytte til, hvad jeg har villet sige derom. Og den er heller ikke blid andre Steder. Jeg kom forleden Dag til at rejse sammen med et tidligere Medlem af dette Ting, et Medlem af Regeringspartiet, som han troligt fulgte til den sidste Dag, han sad i Tinget. Under vor Samtale fik jeg Lejlighed til at stille ham nogle Spørgsmaal. Jeg spurgte ham, om han fandt, at den Politik, som nu drevs af Regeringspartiet under Navn af Venstrepolitik, kunde kaldes Venstrepolitik i den Betydning, hvori man tog dette Ord i Halvfemserne, da det nuværende Regeringsparti stod som Opposition. Han svarede dertil ubetinget Nej; det maatte han erkende, at det var ikke den samme Politik. Jeg spurgte ham yderligere, hvad han mente, Regeringspartiet og dets Presse vilde have sagt om den Mand, der i 1901 havde været klarsynet nok til at se, at Resultaterne af Regeringens Politik i 1912 vilde blive dem, vi nu staa